

Profielwerkstuk
Sofieke de Jonge
Klas 6W

Onderwerp: Een holistische benadering van de geneeskunde

Inhoud

- 1) Inleiding
- 2) Historie van de geneeskunde
- 3) Wat houdt de reguliere geneeskunde in?
- 4) Wat houdt de homeopathische geneeskunde in?
- 5) Wat zijn de verschillen en overeenkomsten tussen deze twee soorten geneeskunde?
- 6) Praktisch deel
- 7) Eind conclusie
- 8) Bronnen

Inleiding

Ik heb dit onderwerp gekozen naar aanleiding van iets wat mij is overkomen. Ik had een jaar geleden last van een soort chronische keelontsteking. Drie keer daarvan was het echt heel erg en ben ik naar mijn huisarts gegaan, hij schreef mij penicilline voor dit hielp wel maar tijdelijk. Toen hij mij voor de derde keer penicilline voorschreef mocht ik dit niet nemen van mijn moeder omdat penicilline erg slecht is voor je lichaam en veel schade aanricht. Toen ben ik naar de homeopaat gegaan.

Na een aantal testjes vertelde ze mij dat het waarschijnlijk te maken had met mijn verstandskiezen, die niet helemaal mooi groeiden en een energiebaan afknelden. Hierdoor moesten mijn amandelen te hard werken, zo raakten ze standaard geïrriteerd en uiteindelijk ontstoken. De penicilline werkte wel omdat het dan tijdelijk mijn amandelen ontlastte maar zodra de kuur was afgelopen begon alles weer op nieuw. De conclusie was dat mijn verstandskiezen getrokken moesten worden.

Toen ik dit verhaal aan mijn huisarts vertelde, verklaarde hij mijn homeopaat voor gek en zei hij dat het echt onzin was om mijn verstandskiezen te laten verwijderen. Ik heb het toch laten doen. Eerst zou ik mijn rechter kant laten doen en als ik er na een half jaar nog last van had moest ik de linker kant ook laten doen. Op mijn onderkies zat inderdaad een vreemd bobbeltje, deze heeft waarschijnlijk voor de ontsteking gezorgd. Na een maand had ik nergens meer last van.

Het is een feit dat er veel vooroordelen zijn over de werking van homeopathische behandelingen. Hier heb ik ook een aantal onderzoeken over gelezen, die mij hebben gemotiveerd. Ik ga in dit profielwerkstuk op zoek naar antwoorden op vragen die heb. Vragen als: “waarom kunnen de homeopathie en de allopathie niet samenwerken? Wat zijn de grote verschillen tussen deze twee geneeskunde en hoe zijn ze eigenlijk ontstaan?” Om hier antwoorden op te kunnen krijgen moet ik eerst uitzoeken hoe de geneeskunde is ontstaan door de eeuwen heen.

Hypothese: Samenwerking tussen de reguliere geneeskunde en de homeopathische geneeskunde is optimaal voor patiënten.

Hoofdvraag: Is de samenwerking tussen de reguliere en de homeopathische geneeskunde optimaal voor het herstel van patiënten?

Deelvragen: 1) Wat houdt de reguliere geneeskunde in?

2) Wat houdt de homeopathische geneeskunde in?

3) Wat zijn de verschillen en overeenkomsten tussen deze twee soorten geneeskunde?

De Historie van de geneeskunde

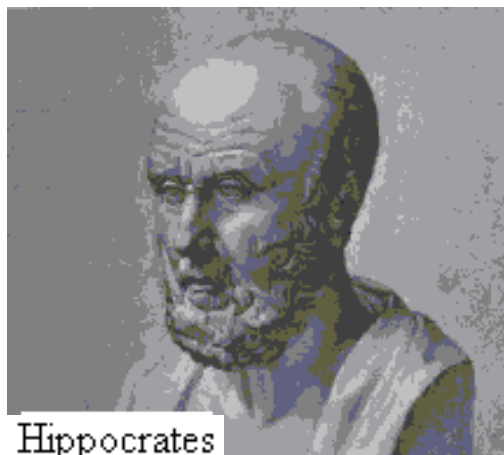
De eerste aanwijzingen van de Griekse geneeskunde vinden we bij Homerus. Hij beschreef de behandeling van talrijke oorlogsverwondingen ten tijde van de Myceense beschaving (1600-1150 v Chr.) Artsen waren er voornamelijk om pijlen uit te snijden en kruiden op wonden te leggen.

De vroege Griekse geneeskunst werd uitgeoefend in tempels gewijd aan Asclepios, God der geneeskunde. Rondom de Asclepios-tempels ontstonden allerlei gebouwen voor de zieken verzorging, zoals badhuizen, massage-inrichtingen, apotheken, maar ook theaters en geneeskundige scholen. De geneeskunde werd uitsluitend door priesters uitgeoefend. De zieken konden overnachten in de tempels. De beelden uit hun dromen of hypnose werden uitgelegd door de priesters. De priesters deden naast droomuitleg ook aan handoplegging, gebedsgenezing en schreven geneeskrachtige kruiden, massage en badtherapie voor.

In de loop van enkele honderden jaren vanaf 400 voor Christus, heeft zich onder invloed van verschillende natuurfilosofen, een revolutionaire leer van ziekte en gezondheid ontwikkeld. De klinisch-wetenschappelijke aanpak en de humoraalpathologie hebben het medisch denken ruim 2000 jaar beheerst. Enkele belangrijke Griekse natuurfilosofen die zich ook met de geneeskunde bezighielden waren: Thales van Milete, Pythagoras van Samos, Socrates, Plato en Aristoteles.

Omstreeks 1750 voor Chr. zijn in Babylon de oudste medische geschriften gevonden. Het zijn oudbabylonische geschriften, deze bestaan uit kleitafels en leien die in spijkerschrift beschreven zijn. Uit deze zelfde tijd zijn ook medische geschriften uit Egypte, Israël, India China en Japan gevonden. Alle geschriften verschillen erg van elkaar. In de Babylonische geschriften ging het meer om de inwendige geneeskunde dan om de heelkunde. De Egyptische geneeskunde kwam voort uit de krachten van de goden, Israëls geneeskunde kwam voort uit magie en tovenarij. India was gericht op de natuurfilosofische geneeskunde en China en Japan waren vooral op geestelijk gebied bezig met geneeskunde. Dit was allemaal vóór Hippocrates.

De opzet van de geneeskunde zoals wij die nu kennen, begint bij de Griekse arts Hippocrates, hij leefde en werkte vierhonderd jaar voor Christus op het Griekse eiland Kos. Hippocrates kwam er achter dat diaree behandeld kon worden met een middel dat bij gezonde mensen juist diaree opwekt. Door deze ontdekking staat hij enerzijds aan de wieg van de reguliere geneeskunde en anderzijds aan die van de homeopathie.



Regulier: Behandelt ziekten met geneesmiddelen die tegengesteld en antipathisch werken ten opzichte van de aanwezige ziekte verschijnselen.

Hippocrates

Homeopatisch: Ziekte verschijnselen kunnen behandeld worden met geneesmiddelen die gelijksoortige ziekte verschijnselen opwekken.

Doordat Hippocrates heel veel op schrift gezet heeft, kon men hier op verder bouwen, maar ook nieuwe wegen in slaan. Hij zorgde er voor dat zijn medische kennis beschikbaar werd voor anderen. Het onderwijs in de geneeskunst kreeg hierdoor steeds meer het karakter van een echte studie. Het was niet meer enkel het leren van een ambacht door bij een erkende meester de kunst af te kijken. De leerling arts kreeg nu ook een flinke hoeveelheid theoretische leerstof te verwerken. De geschriften van Hippocrates (ook wel het Corpus Hippocraticum genoemd) hebben eeuwen lang een belangrijke rol gespeeld in het medische onderwijs. Dat duurde tot ver na de klassieke tijd. Het Corpus Hippocraticum werd het fundament waarop de universitaire geneeskunde in Europa vorm kreeg. Tot in de achttiende eeuw moesten studenten die wilden afstuderen in de medicijnen bij het examen een passage uit het werk van Hippocrates verklaren.

Er waren in het Griekenland van die tijd verschillende centra van geneeskunst. De geneeskunst werd daar van vader op zoon, of ook in leraar-leerlingrelaties doorgegeven. Een van deze centra was het eiland Kos. Hippocrates ontwikkelde zich daar tot een toonaangevende leermeester. Waarschijnlijk onder zijn invloed stelde de medische traditie op Kos zich open voor filosofische inzichten. Terwijl de artsen op andere plekken aan traditionele inzichten bleven vasthouden, was Hippocrates een vernieuwer die aansluiting zocht bij ideeën van mensen als Plato of Aristoteles (andere filosofen).

Op basis van de nieuwe filosofische inzichten viel de medische kennis te systematiseren. Wat Hippocrates aan de filosofie ontleende was vooral een idee over de werking van de natuur. Het hele idee van "natuur", in de zin van de wereld zoals hij toen was, was op dat moment nog nieuw. Zijn ideeën waren toen vernieuwend maar liggen nog ver van de manier van denken af zoals wij dat nu doen. Hij wist bijvoorbeeld niet dat sommige ziekten werden verwekt door algemene ziekte verwekkers. Hij dacht dat ziektes alleen ontstonden door factoren als een verkeerd milieu of de tijd van het jaar.

Ziekte ontstond volgens Hippocrates vooral door een onbalans van de diverse sappen in het menselijk lichaam. De hippocratische geneeskunde nam vier van zulke sappen aan: bloed, slijm, (gele) gal en zwarte gal. Deze sappen komen over een met de vier elementen waaruit volgens de Griekse filosofen de wereld was opgebouwd: lucht, water, vuur en aarde. De elementen waren bepaald door vier hoedanigheden: droog, nat, koud en warm.

Als in het lichaam het evenwicht tussen de verschillende sappen verstoord raakte, kon men proberen dit weer te herstellen door het toedienen van de juiste medicijnen. Gal is droog en warm, dus als de patiënt een overmaat aan gal had, dan moest men hem iets toedienen waarin de kwaliteiten koud en vochtig overheersten en dat aldus de werking van het slijm versterkte.

De sappen bepaalden niet alleen de lichamelijke constitutie. Zij beïnvloedden ook de menselijke geest. Wij vinden dat nog altijd in ons taalgebruik terug. Iemand met een kalm, onverstoort karakter noemen wij flegmatisch. Dat komt van het Griekse woord flegma, dat slijm betekent. Mensen bij wie het slijm domineerde zouden een rustige natuur hebben. Vurige, warmbloedige mensen noemen wij sanguinisch en norske, opvliegende karakters choleric. Die termen komen van het Latijnse sanguis (bloed) en het Griekse cholè (gal). Eenzelvige en tot somberheid neigende types noemen wij melancholisch of te wel zwartgallig. De lichaamssappen zelf noemde men vroeger "humeuren". Hippocrates creëerde dus een aantal medische geschriften waar hij dit allemaal in uitlegde.

Claudius Galenus leefde van 131 tot 201 na Christus. Hij was arts van de Romeinse keizer Marcus Aurelius. Centraal in zijn gedachtegoed stond Hippocrates' theorie dat het menselijk lichaam bestaat uit vier lichaamssappen. Nieuw was dat Galenus deze sappen koppelde aan de vier elementen water, vuur, lucht en aarde. Ook geloofde hij in de theorie van de drievoudige bloedcirculatie. Hij schreef een enorm aantal boeken, waarvan meer dan 100 bekend zijn. Zijn geneeskundig systeem domineerde de artsenijkmene bijna 1500 jaar lang. Galenus bleef eeuwenlang de hoogste medische autoriteit, totdat Andreas Vesalius en William Harvey de fundamentele misvattingen van de genoemde theorieën aantoonde.



Met behulp van deze vele verschillende geschriften werden nieuwe artsen opgeleid. In de loop van de eeuwen ontstonden er nieuwe methodes, nieuwe ideeën en nieuwe artsen. Er kwamen allerlei nieuwe studies bij en men ging verschillende richtingen op.

Wat houdt de reguliere geneeskunde in?

“Behandel ziekte met geneesmiddelen die tegengesteld en antipathisch werken ten opzichten van de aanwezige ziekteverschijnselen.”

Een van de belangrijkste personen voor de reguliere/moderne/nieuwe geneeskunde zoals we die nu kennen is René Descartes. Hij leefde van 1596 tot 1650. Hij werd beïnvloed door de natuurwetenschappen. Hij heeft een criterium van wetenschappelijke waarheid onder woorden gebracht dat nu nog steeds geldig is: “wetenschappelijke waarheid kenmerkt zich door helderheid en bepaaldheid”. Hij heeft meerdere werken geschreven waarbij hij zijn gegevens baseerde op de anatomische ontdekkingen van Versalius.

De wetenschapstheorie van Descartes bestond uit 4 basis punten:

- 1) De mens is een natuurwetenschappelijk fenomeen
- 2) Hij wordt gesplitst in een lichaam en een ziel, het lichaam komt overeen met een kadaver en valt dus onder de natuurwetenschap (anatomie, fysiologie)
- 3) De ziel valt daar niet onder, behalve de toetsbare waarnemingen die overeenkomen met het natuurwetenschappelijke wereldbeeld.
- 4) Alle andere waarnemingen zijn illusie

De grondslag van het weten is volgens Descartes de universele twijfel aan alles, dit leidt tot een scheiding in zekerheid en bedrog. Descartes komt met de conclusie dat als alle zintuiglijke waarnemingen illusies of bedrog zijn de mens alleen een kadaver is dat kan denken en dat hier dus een scheiding ontstaat. Descartes stelt denken gelijk aan de ziel. De scheiding van de mens in: een lichaam en een ziel is een feit geworden. Door de splitsing tussen lichaam en ziel heeft Descartes de mens ondergebracht in het natuurwetenschappelijke systeem. Het lichaam komt overeen met het kadaver en is anatomisch en fysiologisch vast te stellen. De ziel hoort hier niet bij omdat er maar een klein deel van de ziel wetenschappelijk toetsbaar is, de rest is een illusie. Met deze gedachten is Descartes de grondlegger van de reguliere geneeskunde zoals we die nu kennen.



Descartes

De klassieke of reguliere geneeskunde is gebaseerd op wetenschappelijk onderzoek. Dit is de geneeskunde die wordt onderwezen aan de universiteiten. De reguliere geneeskunde, ook wel de allopathie genoemd is een geneesmethode waarbij men geneesmiddelen gebruikt die ziekte verschijnselen tegenwerken. Deze geneesmiddelen hebben een werking die direct verband houdt met de klachten van de patiënt. Het woord allopathie komt van de Griekse woorden “allos” (anders) en “pathos” (lijden). Het lijden (pathos) van het lichaam wordt bestreden met een stof die tegengesteld aan of in elk geval anders (allos) is dan de ziekmakende stof.

De allopathie is gebaseerd op het reductionisme, dit houdt in dat men de realiteit probeert te verklaren door alles terug te brengen tot een mechanische zaak of een enkele locatie. Men ziet het menselijk organisme als een soort van machine met meerdere onderdelen. Als men ziek is wordt er dus gezocht naar de plek waar de ziekte zit, dit onderdeel van het lichaam krijgt dan een medicijn dat een tegengestelde reactie opwekt en de ziekte zo zal tegengaan.

Wat houdt de homeopathische geneeskunde in?

“Het hoogste ideaal van genezen bestaat uit een snel, zachtzinnig en duurzaam herstel van de gezondheid, ofwel opheffing en vernietiging van de ziekte in haar hele omvang, op de kortste, betrouwbaarste wijze, volgens goed begrijpelijke beweegredenen.”

In 1755 werd Samuel Hahneman geboren, hij studeerde in 1779 af en in 1789 begon hij zijn onderzoeken naar verschillende geneesmiddelen. Dit onderzoek was de aanleiding tot het formuleren van het gelijksoortigheidsprincipe. Deze Duitse huisarts heeft de woorden homeopathie en allopathie bedacht. Het woord homeopathie komt van de Griekse woorden “homoios” (gelijksoortig) en “pathos” (lijden). Hij ging uit van de volgende gedachte: “Je zou de natuur na moeten bootsen, waarin de chronische ziekte genezen wordt door een tussenbeide komende gelijksoortige ziekte, door bij de te genezen ziekte een geneesmiddel te geven dat is staat is eenzelfde, kunstmatige ziekte te veroorzaken.” Samuel Hahneman is hiermee de grondlegger van de homeopathie.



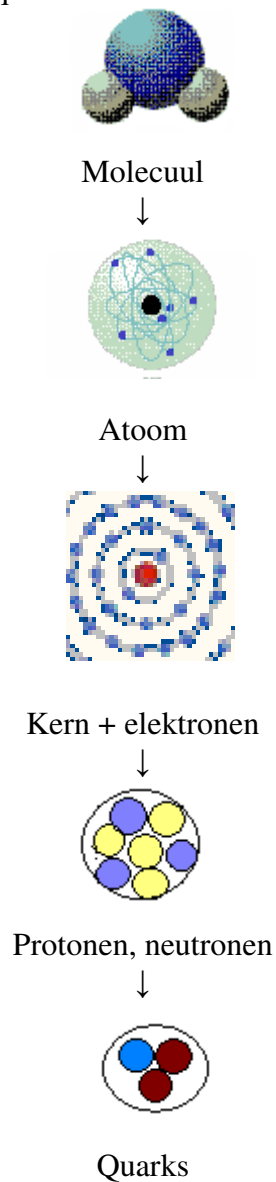
Hahneman

Homeopathie is gebaseerd op de volgende vijf principes:

- 1) Energie
- 2) Holistisch
- 3) Gelijksoortigheid (simila)
- 4) Het principe van de minimale dosering en het potentiëringsprincipe
- 5) Genezingswetten volgens Hering

Deze vijf principes zijn opgesteld door Hahneman en verder ontwikkeld door zijn leerling Hering. Om te begrijpen hoe homeopathische geneeskunde is ontstaan en hoe deze werkt moet men eerst deze vijf principes begrijpen.

Elektromagnetische energie is afkomstig van moleculen en atomen, deze bestaan uit elektronen, protonen, neutronen en quarks.



$E = MC^2$ is een formule die natuurkundig verklaarbaar is, opgesteld door Einstein. Deze formule zegt eigenlijk dat energie gelijk is aan materie. E = energie, M = massa, C = DNA is bepalend voor de vormgeving en dus voor het energieveld van organismen. Het menselijk organisme reageert en functioneert als één geheel omdat het menselijk organisme bestuurd wordt door hetzelfde energetisch veld. Dit laatste wordt ook wel “het holistische idee” genoemd. In de natuurkunde kent men “het holistische idee” als het theorema van Bell, de fysica beschouwt het universum als één energetisch geheel. Zo moet men organismen ook bekijken.

Met homeopathische geneeskunde wil men het probleem in zijn geheel oplossen en dus bij de kern aanpakken, de plaats waar het probleem vandaan komt hoeft niet altijd fysiek te zijn, problemen kunnen ook voortkomen uit gedachten. Om dit te begrijpen moeten we verder duiken in een hoger niveau, het kwantumniveau.

Zodra men het gaat hebben over quarks, dan praat men op kwantumniveau. Het kwantumniveau is de grens tussen materie en energie. Quarks zijn lichtdeeltjes, lichtdeeltjes zijn hetzelfde als lichtgolven en lichtgolven zijn energiepakketjes. Op kwantumniveau zijn materie en energie dus gelijk aan elkaar net zoals lichaam en geest (op dit niveau). Dit wil zeggen: levenskracht, de energie van de mens, heeft de capaciteit om energie in materie om te zetten en omgekeerd.

Op kwantumniveau worden gedachten omgezet in moleculen, bijvoorbeeld in neurotransmitters. Aan de hand van dit voorbeeld kan je verklaren hoe je door gedachten ziek zou kunnen worden. Het omzetten van gedachten in neurotransmitters gebeurt in het DNA dat in alle lichaamscellen zit, ook in de cellen van het immuunsysteem. Zo kan de gedachte de gevoeligheid voor infecties beïnvloeden. Dit wil dus zeggen dat boodschappen van de geest, als onstoffelijke energie, via DNA in een stoffelijke (moleculaire) boodschap kunnen worden vertaald. Simpel gezegd als je maar lang genoeg denkt dat je ziek bent, kan je immuunsysteem verzwakken en kan je inderdaad ziek worden. Deze omzetting van gedachte in materie vindt plaats op het kleinst mogelijke niveau, een ondeelbare natuurkundige eenheid, het kwantum dat aangeeft dat energie gelijk is aan materie. Kort gezegd $E = MC^2$.

Het gelijksoortigheids principe berust op de gedachten dat ziekteverschijnselen genezen kunnen worden door geneesmiddelen die in staat zijn bij gezonde mensen soortgelijke klachten of symptomen te veroorzaken. Er van uitgaande dat een ziekte is ontstaan door een energetische (niet stoffelijke) verstoring, deze ziekte ook alleen kan genezen als hij behandeld wordt met een energetische prikkel die op zichzelf ook een energetische verstoring kan veroorzaken. Als men een ziekte heeft en er een sterkere ziekte bij krijgt die niet tot hetzelfde soort ziekten behoort, dan wordt de zwakke ziekte onderdrukt maar zal niet genezen. Als de ziekte wel tot de zelfde soort ziekten behoort zal de sterkste ziekte de plaats innemen van de zwakkere ziekte en zal de sterkere uiteindelijk zelf genezen. Het energetische energieveld van de patiënt en dat van de bron van het geneesmiddel moeten qua vorm gelijksoortig zijn. Het energetische veld van het geneesmiddel moet alleen net iets sterker zijn dan dat van de ziekte zelf, anders kan het geneesmiddel de ziekte niet uitdoven.

Om te bepalen welk energetisch geneesmiddel aan deze voorwaarde voldoet wordt het principe van de minimale dosering en het potentiëringsprincipe gebruikt. Potentiëren is het verdunnen en schudden van een geneesmiddel. De potentie van een geneesmiddel geeft het trillingsgetal van de moleculen aan. Door potentiëren wordt de geneeskracht sterker, je versterkt zo dus de energetische werking van geneesmiddelen. Trillingsfrequenties op het fysieke energetische niveau zijn het laagst, als een patiënt dus fysieke symptomen heeft dan krijgt hij een geneesmiddel van een lage potentie (laag trillingsgetal). Heeft men meer last van mentale symptomen dan zal men een geneesmiddel van hoge potentie krijgen. Zo kan men dus elk middel in energie aanpassen aan een ziekte. Men denkt dat door potentiëren kwantumsprongen binnen moleculen plaatsvinden, waardoor energie toeneemt. Door het vaststellen van verschil in energie van een geneesmiddel is zo de mogelijkheid ontstaan om iedere ziekte te behandelen.

Hering stelde vast dat er van een echte verbetering of genezing pas sprake was als in de loop van de tijd:

- De ziekte verschijnselen van binnen naar buiten verlopen, en/of van boven naar beneden;
- De ziekteverschijnselen verdwijnen in een volgorde die het omgekeerde is van de volgorde waarin ze verschenen;
- De ziektesymptomen verschuiven van vitale of belangrijke organen naar mindere belangrijke.

Wat zijn de verschillen en overeenkomsten tussen deze twee soorten geneeskunde?

Voordelen en nadelen

Een groot verschil tussen deze twee manieren geneeskunde is hoe er naar de mens gekeken wordt. In de homeopathie bekijkt men de mens als een geheel, holistisch. In de allopathie wordt er een scheiding gemaakt tussen lichaam en ziel. Er is wel een verband tussen lichaam en ziel, maar alleen op zekere vlakken. Dit moet ook wetenschappelijk getoetst kunnen worden anders gaat het verband niet op.

Een van de grootste verschillen tussen homeopathische en allopathische geneesmiddelen is de snelheid waarmee ze werken. Vaak hebben allopathische middelen een directe werking en is de ziekte binnen enkele dagen genezen. Een nadeel hiervan is dat de ziekteverschijnselen vaak worden onderdrukt waardoor het ziekteproces als het ware wordt verhuld. Homeopathische middelen hebben meer tijd nodig, soms wel enkele weken tot dat ze beginnen te werken. Dit kan natuurlijk een nadeel zijn als je ergens veel last van hebt, maar na die tijd ben je vaak wel van je klachten af.

Allopathie is gebaseerd op het reductionisme, men kijkt voornamelijk naar het zieke orgaan. Dit is ook de reden dat de allopathie soms niet het echte probleem aanpakt, maar alleen het gevolg of het onderdrukt de ziekte. Wanneer er dan gestopt wordt met de geneesmiddelen kunnen de ziekteverschijnselen terugkeren. Ook komt het wel voor dat een verschijnsel onderdrukt wordt, maar dat er dan een ander ziekteverschijnsel ontstaat. De ziekte zoekt dan een andere uitweg om zichzelf te uiten. In de homeopathie maakt men gebruik van een holistische aanpak, men kijkt dan naar het hele organisme. De homeopathie zoekt de oorzaak van de ziekte en pakt zo de ziekte bij de kern aan.

Omdat homeopathische middelen heel anders zijn dan allopathische is er ook veel verschil in de werking. Allopathische middelen hebben veel vaker ernstige bijwerkingen, homeopathische middelen niet omdat deze sterk verdund zijn. In het vorige hoofdstuk heb ik uitgelegd hoe dit werkt. Veel mensen geloven niet dat zoiets waar kan zijn, dat door middel van trillingen in "water" kwalen genezen kunnen worden. De werking van allopathische middelen zijn wat dat betreft veel makkelijker te begrijpen omdat deze gewoon de ziekte tegen gaan. Ze doden een bacterie/virus, breken cellen af of zorgen ervoor dat er antistoffen worden geproduceerd.

Allopathische middelen gaan een ziekte meteen tegen, breken stoffen af enz. Dit doen homeopathische middelen ook, alleen dan indirect. Homeopathische middelen zorgen er voor dat het lichaam de stoffen zelf gaat aanmaken die de ziekte verwekkers kunnen afbreken.

Praktisch deel

Ik doe onderzoek naar: De invloed van een homeopathisch en een allopathisch middel op het concentratie vermogen.

Ik gebruik hier voor: Een homeopathisch concentratie middel
Een allopathisch concentratie middel
Placebo's
Acht proefpersonen: een eeneiige tweeling
een twee-eiige tweeling
een broer en zus
twee willekeurige mensen.

Aanpak:

Alle personen krijgen een blaadje met daarop 40 woorden, ze krijgen 15 minuten voorbereidingstijd. Ze zitten hierbij op aparte plekken en mogen geen contact met elkaar hebben. Vervolgens krijgen ze 10 minuten de tijd om zoveel mogelijk van de woorden die ze net hebben gelezen correct gespeld op te schrijven.

De eerste keer krijgen ze geen middel toegediend, dit is een soort blanco proef. Vervolgens doe ik het op een andere dag nog een keer maar nu krijgen ze van te voren een middel toegediend. De proefpersonen krijgen allemaal hetzelfde middel. Deze proef doe ik dus in het totaal vier keer. Een keer zonder middel, een keer met een homeopathisch middel, een keer met een allopathisch middel en een keer met een placebo.

Alle vier de keren krijgen ze andere woorden, maar wel de zelfde soort en ook van dezelfde moeilijkheidsgraad. Alle proefpersonen zijn zeventien of achttien jaar oud en doen het niveau havo of vwo.

Mijn proefpersonen zijn allemaal heel verschillend, hier heb ik voor gekozen omdat ik een globale proef wil doen. Familie reageert vaak een beetje hetzelfde op medicijnen, daarom heb ik twee keer een tweeling en een keer broer en zus er in. Door eerst een blanco proef te doen kan ik zien of de middelen daadwerkelijk effect hebben.

Het homeopatische middel dat ik gebruik heet "Propranolol" en wordt gebruikt voor mensen met o.a. examenvrees. Het allopathische middel dat ik gebruik heet "Propanolol", het wordt ook gebruikt bij mensen met examen vrees. Het zorgt ervoor dat het hart rustiger gaat pompen.

Mijn doel van deze proef is:

- Uit te vinden of gedachten het lichaam zo kunnen manipuleren dat het zelf geloofd dat het hulp heeft, door middel van de placebo.
- Uit te vinden welk van de middelen het beste werkt, of dat ze even goed werken.

Mijn verwachte conclusie:

- Bij iedereen helpt een ander middel, niemand reageert hetzelfde op de verschillende middelen, dus is een combinatie van homeopathie en allopathie het best voor patiënten.

Een proef met acht mensen levert eigenlijk veel te weinig resultaat op om serieuze en betrouwbare conclusies te trekken. Toch wordt het wel vaak gedaan, men noemt dit dan “een Pilot studie”. De bedoeling is om te zien of het mogelijk is een zelfde soort proef met meer mensen te doen en of het ook daadwerkelijk zin heeft om het te doen. Het zou al betrouwbaarder zijn als de proef met bij voorbeeld honderd mensen gedaan zou kunnen worden.

Omdat ik een kleine proef heb gedaan heb ik wel een aantal familie leden gevraagd. Ik weet dat mensen die verwant zijn vaak ongeveer hetzelfde reageren op middelen. Nu kan ik dus zien of hetzelfde reageren op medicijnen of juist heel anders. Dit is belangrijk voor mijn conclusie, als ze heel anders reageren dan is er waarschijnlijk wat mis gegaan in de proef of is er een afleiden de factor geweest.

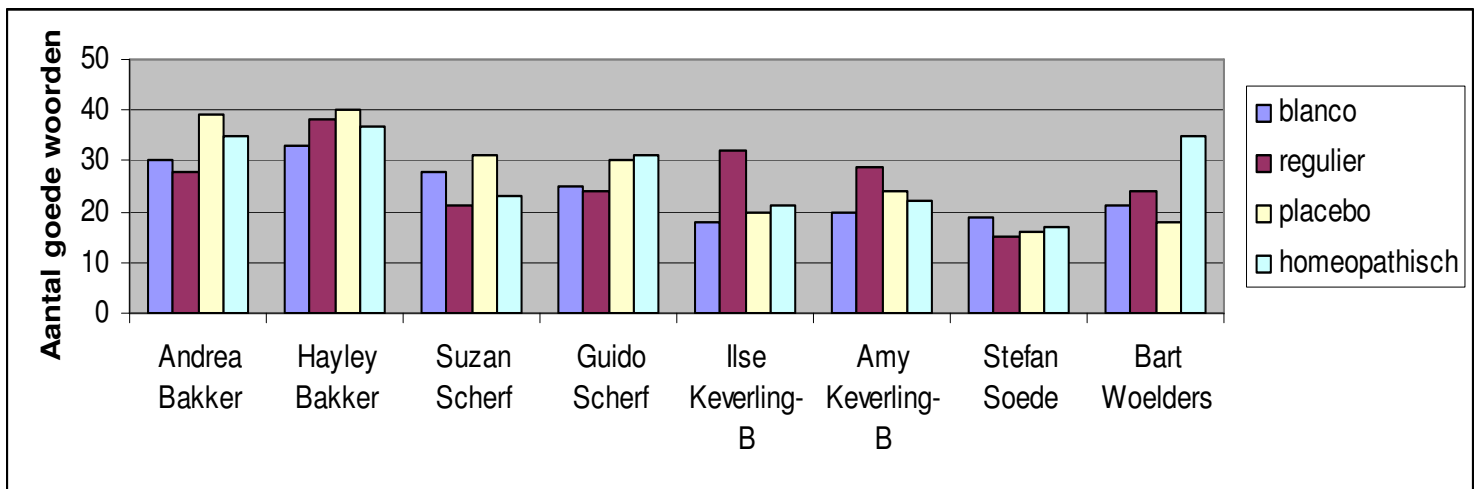
Uitwerking van onderzoek:

Proefpersonen	Naam	Leeftijd	Niveau
eeneiige tweeling:	Hayley Bakker	18	vwo
	Andrea Bakker	18	vwo
Twee-eiige tweeling:	Amy Keverling-Buisman	17	havo
	Ilse Keverling-Buismam	17	havo
Broer en zus:	Suzan Scherf	18	vwo
	Guido Scherf	17	vwo
Andere twee:	Bart Woelders	17	vwo
	Stefan Soede	17	vwo

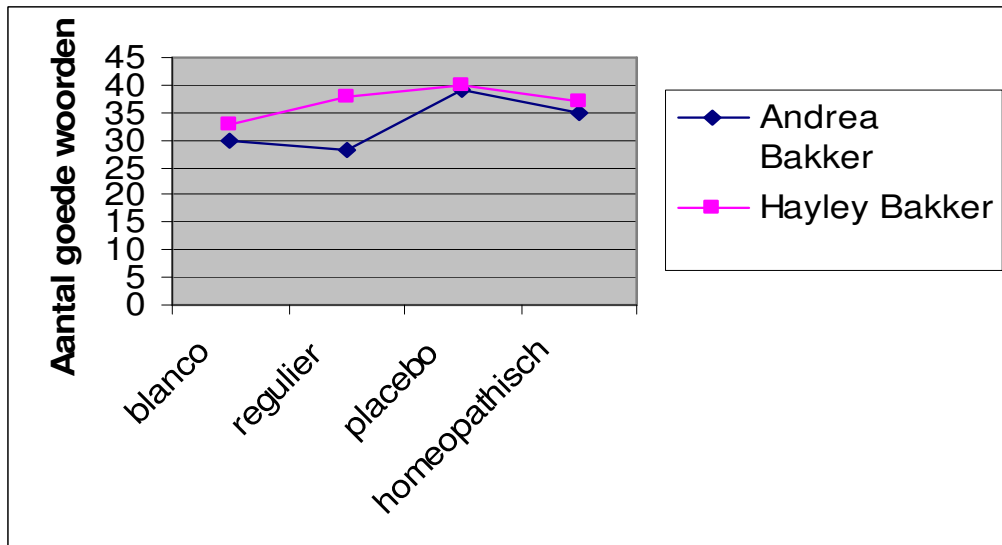
Meetresultaten

	blanco	regulier	placebo	homeopathisch	slechtst	best
Andrea Bakker	30	28	39	35	regulier	placebo
Hayley Bakker	33	38	40	37	homeo	placebo
Suzan Scherf	28	21	31	23	regulier	placebo
Guido Scherf	25	24	30	31	regulier	homeo
Ilse Keverling-B	18	32	20	21	placebo	regulier
Amy Keverling-B	20	29	24	22	homeo	regulier
Stefan Soede	19	15	16	17	regulier	homeo
Bart Woelders	21	24	18	35	placebo	homeo

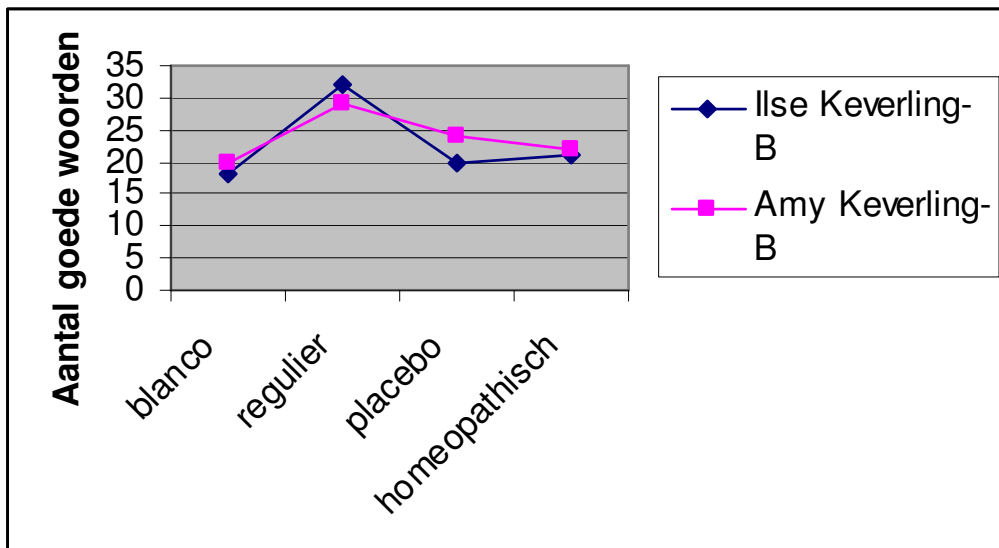
Grafieken



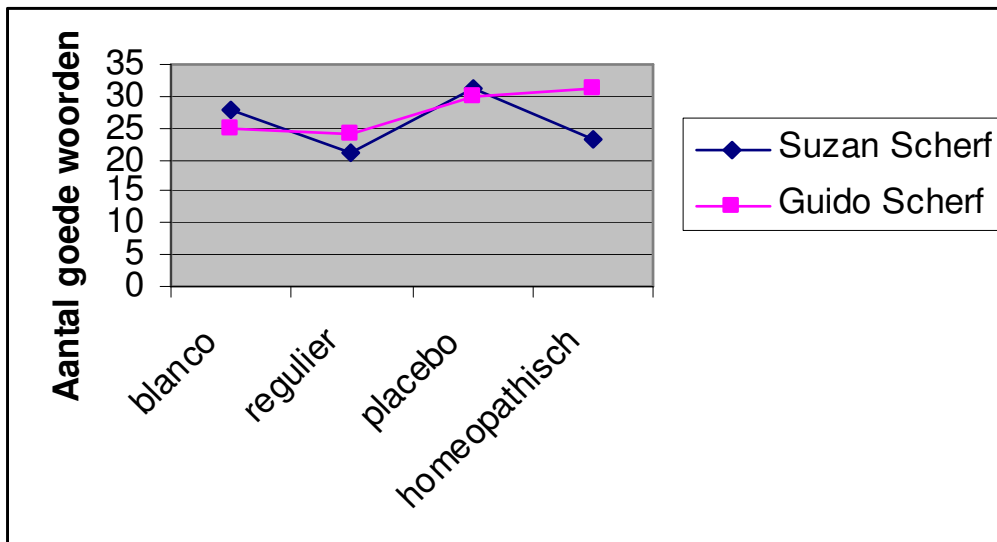
In deze grafiek is duidelijk te zien dat elk persoon anders reageert op de verschillende geneesmiddelen. Bij sommige mensen hebben de geneesmiddelen nauwelijks effect, anderen reageren het meest positief op het reguliere middel, andere op het homeopathische middel en sommige zelfs het best op het placebo.



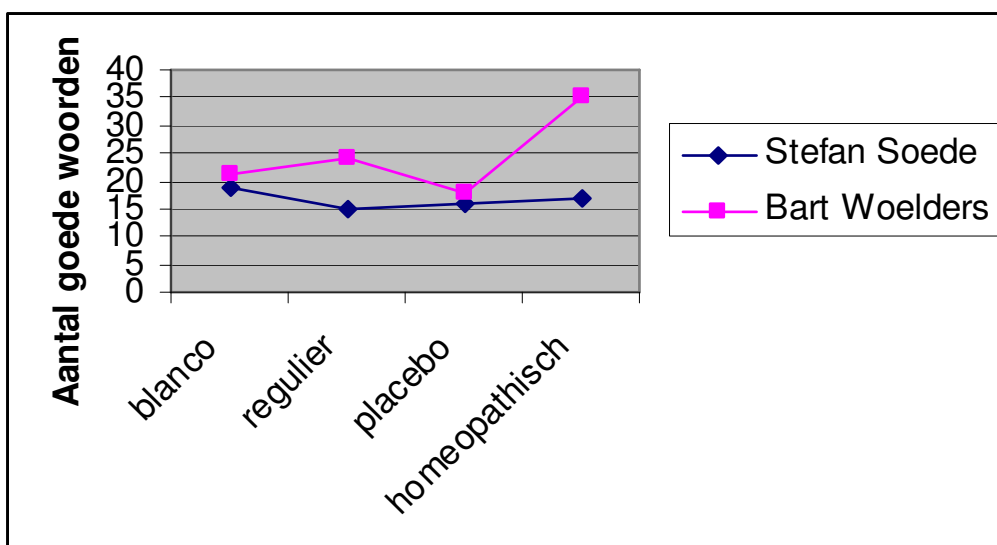
Andrea en Hayley zijn een eeneiige tweeling, het is opvallend dat ze allebei het best presteren na het nemen van de placebo. Ze reageren beide ongeveer hetzelfde op de middelen alleen heeft Andrea een concentratie dip wanneer ze het regulier middel in heeft genomen. Of dit aan het middel ligt of aan een factor van buiten af is niet zeggen. Het is wel waarschijnlijk dat het aan een andere factor ligt omdat ze bij de rest van de testen ongeveer dezelfde score behaalt als Hayley.



Amy en Ilse zijn een tweeeiige tweeling. Ze presteren beide het best na het nemen van het reguliere middel.



Guido en Suzan zijn broer en zus, Guido reageert het best op het homeopathische middel en Suzan het best op de placebo. Dit zijn niet dezelfde middelen, maar liggen wel het dichtst bij elkaar. Ze stimuleren beide de geest en zo het lichaam tot productie van stofjes die het lichaam doen concentreren. In mijn conclusie werk ik dit nog verder uit.



Stefan en Bart hebben niets gemeen, behalve dat het jongens zijn. Ze reageren heel anders op de verschillende middelen. Stefan blijft redelijk constant terwijl Bart heel duidelijk reageert op de middelen. Beide middelen hebben effect op hem, maar het homeopathische het meest. De placebo heeft totaal geen effect op hem, voor hem is dus alleen denken dat hij een medicijn neemt dat hem helpt niet genoeg. Hij heeft een werkende stof nodig. Op Stefan lijkt geen van de middelen effect te hebben, hij overtreft zijn blanco proef niet meer.

Conclusie

Sommige mensen reageerden het sterkst op het reguliere middel, sommige beter op het homeopathische middel en sommige zelfs op de placebo. Dit laatste is te verklaren op kwantum niveau, alleen al de gedachte dat men hulp heeft zorgt er voor dat de hersenen dit geloven. De hersenen gaan dan speciale stofjes maken die er voor zorgen dat je je beter kan concentreren. De placebo heeft dan dus een oppeppende (genezende) werking. Eigenlijk moet je het dan dus ook niet zien als nep medicijnen, want het werkt wel degelijk.

De placebo en het homeopathische middel liggen het dichtst bij elkaar omdat deze beiden het lichaam stimuleren tot het maken van meer stofjes om je te kunnen concentreren. De placebo doet in feite niets meer dan de gedachte beïnvloeden. Het homeopathische middel is natuurlijk wel een gericht middel en bevat een stof die precies de gedeelten in de hersenen stimuleert die de goede stoffen aanmaakt.

Het is opvallend dat bij de meisjes vooral het placebo goed heeft gewerkt en bij de jongens het homeopathische middel. Natuurlijk kan dit ook komen door een fout tijdens de test. Misschien voelden ze zich beter op de dag dat de test met de placebo werd gedaan, of waren er andere dingen veel minder vermoeiend die dag dan op de andere test dagen.

Het is duidelijk dat mensen die verwant zijn aan elkaar zoals broer/zus en tweelingen vaak hetzelfde reageren op bepaalde middelen. Dit is niet vreemd omdat ze dezelfde genen hebben. Doordat familie meestal redelijk gelijk reageert op geneesmiddelen kon ik zien of de testen goed waren gegaan, of dat men afgeleid raakte door mogelijke factoren. Dit laatste was waarschijnlijk het geval bij Andrea tijdens de test met het allopathische middel. Het is natuurlijk niet uitgesloten dat ze misschien ongevoelig is voor de werkende stof.

Veel factoren kunnen invloed hebben gehad op de resultaten van deze proeven, maar ik heb geprobeerd de meeste factoren gelijk te houden zoals de dag waarop de proef gedaan werd, het tijdstip en de plaats.

Eind conclusie

Mijn Hypothese was: Samenwerking tussen de reguliere geneeskunde en de homeopathische geneeskunde is optimaal voor patiënten.

Beide manieren van genezen komen voort uit dezelfde persoon, bedoeld om in combinatie gebruikt te worden.

Bij acute problemen is directe hulp nodig en is het toepassen van reguliere geneeskunde het meest logisch. Vaak heeft men wel directe hulp nodig voor een ziekte, maar dan is het probleem nog niet opgelost. Hetzelfde probleem kan zich dan opnieuw voordoen, daar komen de homeopathische middelen van pas. Deze pakken het probleem bij de kern aan en de patiënt heeft dan een kans om volledig te genezen. Allopathische middelen kunnen dit ook maar lang niet altijd. Een combinatie tussen homeopathie en allopathie zou dus optimaal zijn voor patiënten om te genezen.

De proef die ik zelf gedaan heb laat zien dat ieder mens anders reageert op verschillende medicijnen. Sommige mensen reageerden het sterkst op het reguliere middel, anderen beter op het homeopathische middel het zou dus mogelijk moeten zijn om van beide manieren van geneeskunde in combinatie gebruik te kunnen maken.

Ik heb in het afgelopen half jaar veel gelezen, gevonden en uitgezocht. Ik heb antwoord gekregen op mijn vragen en zo een eigen mening kunnen vormen over het onderwerp: homeopathie versus allopathie. Ik heb mijn hypothese getoetst door middel van een proef en ik ben blij met de uitkomsten, mijn hypothese klopt.

Wanneer een arts verstand zou hebben van beide geneeskunde zou hij zijn taak naar mijn mening beter kunnen vervullen, namelijk het helpen van mensen op medisch gebied. Ieder mens is anders en heeft een andere behandeling nodig.

Bronnen

- Personen: Mvr. M. Pelt, Homeopaat
Dhr. M. van der Steenhoven
- Boeken: Homeopathie, Jan Hoes, 2002
Inleiding tot de geschiedenis der geneeskunde, M.J. van Lieburg
- Internet: EOS-magazine, november 2000, p. 54-56 - www.eos.be
<http://www.apotheek-fastre.be/produkt/allo.htm>
<http://www.puurnatuur.nl/homeop/homallo.htm>
<http://www2.sjsu.edu/depts/Museum/hippoc.html>
<http://www.cvhg.nl/htm/genees.htm>
<http://www.puurnatuur.nl/homeop/homallo.htm>
- Via www.google.com heb ik nog heel veel door gezocht en kleine dingen gevonden.
- Encyclopedie: Encarta® 99 Encyclopedie Winkler Prins Editie. © 1993-1998
Microsoft Corporation/ Elsevier.
- Trefwoorden: Homeopathie, geneeskunde, reguliere geneeskunde,
allopathie.